

Over een droom die uitkwam

CENTRE BUIREFONTAINE

INTERVIEW MET CHANTAL EN RENE

Het is alweer een tijdje geleden dat we voor het eerst te gast waren in Centre Buirefontaine. Een prachtige omgebouwde boerderij in de Franse Ardennen. Het centrum wordt vol passie gedreven door een Nederlands echtpaar met de Franse namen Chantal en René. Wij hebben deze bijzondere plek met zijn bezielde bewoners direct in ons hart gesloten en mijmerden erover ooit zelf een week bij hen te organiseren. Vorig jaar was het zover en komend najaar zullen we wederom te gast zijn in deze prachtige omgeving. Tijd om eens nader kennis te maken.

Hoe zijn jullie hier terecht gekomen?

We woonden in Alkmaar in een klein huisje in de binnenstad. Chantal had een leuke, maar drukke baan in de reisindustrie en op een gegeven moment besefte ze: dit is een leuke baan, maar de hectiek en de verantwoordelijkheid zullen me op een dag te veel worden. Ze liep er ook steeds meer tegenaan dat men haar identificeerde met haar naamplaatje, het bedrijf waar ze voor werkte, maar dat eigenlijk niemand echt zag wie zijzelf was. Haar identiteit werd eigenlijk bepaald door het naamkaartje dat ze droeg. En dat was niet de manier waarop zij met mensen wilde werken. Dus ze besloot een dag minder te gaan werken om zo te bepalen wat het was dat ze werkelijk wilde. Dat dat iets met healing zou zijn was al wel duidelijk, maar nog niet precies in welke richting.

René werkte bij een elektrotechnisch

installatiebureau en liep eigenlijk tegen hetzelfde gevoel aan. Hij vond zijn werk leuk, maar zag zichzelf dat niet zijn hele leven doen. Binnen het bedrijf lag er al een heel carrièreplan voor hem klaar, maar had hij niet de behoefte dat uitgestippelde pad te volgen. Maar welk pad hij dan wel wilde volgen wist hij nog niet.

In juli 2000 belden ze de tante van Chantal die destijds vlakbij Aubenton in Frankrijk woonde, met de vraag of ze even bij haar langs mochten komen om de batterij weer op te laden en na te denken over wat ze wilden. Tante antwoordde compleet onverwacht: 'Natuurlijk zijn jullie welkom, maar er staat hier een oude boerderij te koop. Waarom kopen jullie die niet en gaan jullie iets met groepen doen?' Die opmerking was een donderslag bij heldere hemel. René stond wat

beduusd met de telefoon nog in zijn hand toen Chantal binnen kwam. Toen hij vertelde wat tante had gezegd, voelden ze allebei heel sterk, dit is iets dat we moeten onderzoeken. Op dat moment hadden ze nog geen idee wat zij mensen zouden kunnen bieden. Ze waren wel bezig met healing en tai chi maar waren nog niet zover dat ze daar zelf les in zouden kunnen geven. Maar ze besloten om naar Frankrijk te gaan en te gaan kijken bij deze boerderij.

Dus we zijn naar de tante gegaan, die zelf ook met veel zaken op spiritueel gebied bezig was. Zij zei: als ik jong was dan wist ik het wel: dan zou ik de boerderij kopen, een spiritueel centrum beginnen en mensen uitnodigen om cursussen te geven voor hun eigen klantenkring.

Door haar opmerking viel ineens het kwartje dat we dus niet zelf groepen

waar we keken, zagen we welk werker nog verzet moest worden, maar toch leek het alsof het al ons huis was. Zeker toen we op een gegeven moment exact het bad op pootjes zagen waar we iets daarvoor over hadden gefantaseerd.

Ook nu was de weg terug gevuld met

plannen en ideeën. En we besloten dat we naast erover dromen ook reëel moesten zijn en een keus moesten gaan maken. Dus we zijn aan tafel gaan zitten en hebben een begroting gemaakt. Toen dat op papier stond zagen we dat we voor dat geld in Nederland een rijtjeshuis zouden hebben. En nu zouden we vrij wonen met veel ruimte. Chantal voelde ook sterk dat ze de knoop moesten doorhakken omdat het anders te laat zou zijn. Dus ze stelde zich voor: stel dat er een ander stel zou zitten die voor deze keus zou staan, wat zou ik tegen ze zeggen? Ik zou ze stimuleren te gaan en nog jaloers zijn ook, dus toen was het duidelijk, en hebben we de notaris laten weten dat we akkoord waren met de vraagprijs. Nog geen week later kwam er bericht dat andere mensen alsnog geïnteresseerd waren in de boerderij. Dat was voor ons het bewijs dat ons gevoel had geklopt, dat we snel moesten beslissen. Dit was de tweede keer dat gevoel zo sterk klopte en dat gaf ons extra kracht om echt achter het plan te staan en te zeggen: we gaan het gewoon doen!

zouden hoeven leiden om de boerderij te kunnen kopen en een centrum te beginnen.

Maar dat wij onderdak en lekker eten konden bieden en de mensen die zouden komen zelf hun groepen zouden draaien. Dan zouden wij op deze mooie plek kunnen wonen en bezig kunnen zijn met de dingen die ons echt boeiden. Er vielen heel veel puzzelstukjes op zijn plek.

En dus zijn we gaan kijken bij de boerderij die op dat moment al acht jaar te koop stond. We zijn over het hek geklommen en hebben naar binnen gegluurd. En zagen direct de mogelijkheden die deze plek kon bieden. We keken elkaar aan en zeiden tegen elkaar wat denk je ervan? Allebei ervaren we vanuit ons binnenste dat dit was wat we wilden. De hele terugrit naar huis, die vier uur duurde, waren we aan het brainstormen wat we zouden doen en hoe we het zouden willen. Twee weken later gingen we terug om ook binnen te kijken. Overal

Vanaf dat moment kwamen er veel cadeautjes op ons pad. Mijn vader werkte bij een bouwbedrijf en van daaruit zijn er containers vol met voor hen afgekeurd bouw materiaal beschikbaar gesteld. Tegelijk was er een vrachtwagenchauffeur die voor een vriendenprijs aanbod die materialen te vervoeren.

Vanaf het eerste moment hebben we ontzettend veel steun gehad van mensen uit onze omgeving. We werkten keihard, maar toch voelde het alsof we op een vlot met de stroom mee dreven. Zo volgde er een periode van anderhalf jaar waarin we vier dagen in Nederland werkten en dan drie dagen hier aan het huis bouwden. Op donderdagavond reden we hier naartoe om dan vrijdag, zaterdag en zondag van acht uur 's morgens tot acht uur 's avonds te verbouwen. Op zondagavond reden we dan terug om in Nederland onze baan vier dagen te doen en twee avonden werkoverleg te hebben met Chantals vader.

Het was een heel intensieve en zware tijd, maar tegelijk krijg je zoveel energie van al die mensen die je droom mee dragen en je helpen. Het was heel overweldigend dat mensen zoveel hulp gaven. Zo kwamen veel vrienden helpen met klussen en de moeders gaven altijd bakken met eten mee voor de hele werkploeg. Toen we daarnaar vroegen kregen we vaak te horen dat men het geweldig vond dat wij onze droom volgden en dat zij dat ook wel wilden, maar niet durfden.

Zo heeft ons verhaal de baas van Rene ook geïnspireerd om zijn droom

"Na een hectische opstartperiode kiezen we er nu regelmatig voor om echt stil te staan om van deze droom en plek te genieten"

te volgen. Rene werd op een dag bij de baas geroepen voor het jaarlijkse gesprek. De baas vroeg waar hij het over wilde hebben en Rene gaf aan dat hij het graag over de toekomst wilde hebben. 'Ik heb een boerderij gekocht in Frankrijk en ga daar een spiritueel centrum starten en ga jullie mettertijd verlaten.' De baas viel even stil en legde het dossier opzij en zei: 'wat geweldig vertel van je plannen.' Toen gaf zijn baas aan dat ook hij een droom had, maar er nog niet voor durfde te gaan. Er volgde een gesprek over de voors en tegens, de dromen versus de angsten. En Rene zei: 'ik ga het gewoon doen!' De baas vroeg: 'Wat heb je nodig om je droom waar te maken?' En Rene legde zijn vragen op tafel: korter werken met behoud van salaris. Hij kreeg wat hij vroeg. Ook stelde de baas veel materiaal beschikbaar en hielpen collega's waar ze konden. De baas en de collega's zijn zelfs een aantal dagen komen helpen. Twee weken later riep de baas hem weer binnen voor een gesprek en vertelde hem: 'Ik ga ook voor mijn droom en dan ben ik hier nog eerder weg dan jij!'

Na anderhalf jaar in februari 2002 zijn we hier fulltime gaan wonen. Chantal's familie had inmiddels een website gemaakt en voor het voorjaar 2002 stond de eerste groep gepland. Op dat moment hadden we vijf kamers klaar. De andere deuren zaten op slot, want als men die open zou trekken zag men een bouwput. Deze groep was een try out voor ons. In 2003 zijn we officieel van start gegaan. We hebben een openingsfeest gegeven waarbij de burgemeester de vlag van het centrum heeft geheven. En meteen kwam er

een cursus op ons pad die zes weekenden verspreid over het jaar besloeg. En zo stonden de eerste groepen gepland. Vanaf dat moment is het als vanzelf gaan lopen.

Dat geeft vertrouwen. En op momenten dat het even minder loopt of een groep afzegt, besluiten we telkens opnieuw om te blijven vertrouwen dat we hier op onze plek zitten en telkens opnieuw wordt dat vertrouwen ook beloond. Inmiddels hebben we een vrij grote vaste klantenkring die jaarlijks terugkomt. De meesten daarvan komen uit Nederland of België.

Dus zo hebben we geprobeerd mee te bewegen met wat er op ons pad komt en ons te laten leiden door ons gevoel. Nu zijn we op een punt gekomen dat we heel bewust hebben gezegd: 'We moeten ook tijd inruimen om er echt helemaal van te genieten.' De eerste jaren zijn heel hectisch geweest met de verbouwing en het starten van de groepen. En als je hier om je heen kijkt is er altijd werk te doen. De tuin vraagt om onderhoud, er zijn nog weer nieuwe verbouwingsplannen en zo gaat het altijd door, maar op dit moment kiezen we er regelmatig voor om echt stil te staan om van deze droom en plek te genieten. Inmiddels zijn er plannen om ook zelf groepen te gaan leiden, maar die plannen mogen eerst nog verder rijpen.

Chantal & René Bijman

